

21-12-2012: de Grote Galactische Uitlijning

Wat is de Grote Galactische Uitlijning op 21 december a.s. eigenlijk? Wat is het effect er van? Staat het op zichzelf of is het deel van een veel groter gebeuren?

Er is veel onduidelijkheid en daardoor zijn er ook veel vragen rondom de datum van 21-12-2012. Veel mensen hebben iets gehoord over 'voorspellingen rond het einde van de Maya kalender', die op zijn minst een zweem hebben van 'het einde van de wereld' of 'het einde der tijden', zoals traditionele religies het omschrijven.

In dit artikel breng ik alle relevante informatie over dit onderwerp samen die ik in de loop van de afgelopen anderhalf jaar ontdekt en verzameld heb. Het is geen nieuwe informatie, alles is al bekend, gedocumenteerd en terug te vinden in eerdere publicaties, maar alleen in losse fragmenten. Het samenbrengen daarvan, het ontdekken van verbanden en overeenkomsten, het uitzuiveren wat wel en niet klopt en de onontkooimbare conclusies die daar uiteindelijk uit voortvloeiden, voelen als een langdurige speurtocht. Als was ik een soort Sherlock Holmes, die uiteindelijk alle puzzelstukjes in handen krijgt en gaandeweg zo'n adelaarsblik ontwikkelt, dat daarmee de hele puzzel te leggen valt – en zo haar beeltenis onthult.

De beleving van tijd

De datum van 21 december 2012 komt voort uit oude geschriften van de Maya's, een bijna mythische bevolkingsgroep die ooit in Midden en Zuid Amerika leefden. Als je hun idee van 'het einde van de Mayakalender' wil begrijpen, moet je anders kijken naar het begrip 'tijd'. Voor ons is 'tijd' een rechte lijn, die doorloopt van ver voor Christus tot nu in 2012; een lijn die alsmaar langer wordt. Voor de Maya's was de tijd echter een cirkel. Dat is minder vreemd dan het misschien lijkt, want ook wij kennen een soort 'cirkel van tijd': elke dag is een cirkel van zonsopkomst, midden van de dag, avond, nacht en opnieuw zonsopkomst. Ook het jaar is een cirkel: één rondje van de aarde om de zon en de afwisseling van de seizoenen: herfst, winter, lente, zomer en weer herfst. Zó beleefden de Maya's de tijd, en zo werkte ook hun kalender: als kleine en grotere radertjes die in elkaar grijpen. De dag is een klein radertje, een jaar een grotere, en zo kenden ze nog veel grotere 'raderen', tot en met perioden die vele mensenlevens omvatten¹.

Hun 'profetieën' waren niet gericht op de toekomst in de zin dat er totaal nieuwe dingen aangekondigd werden. Het waren notities van ervaringen uit het verleden, die zich na een bepaalde cirkelgang van de tijd opnieuw voor zouden doen². Ook dat principe kennen we allemaal. Immers, als je de cirkel van het jaar kent, kan je in oktober voorspellen dat over een jaar weer de bladeren van de bomen zullen vallen.

Je zal je misschien afvragen wat dat voor nut heeft. Maar als zo'n cirkelgang vele mensenlevens omvat, wordt het wel zinvol: tegen de tijd dat zo'n grote cirkel voltooid is, is iedereen vergeten wat er één rondje geleden is gebeurd...

Het grootste 'radertje' in de Maya kalenders is de '*alautun*', een periode van 63 miljoen jaar³. Maar dit allergrootste rad is in wezen nog veel groter, omdat de periode van 63 miljoen jaar maar een kwart van het totale rondje omvat. Eén omwenteling duurt dan ook $4 \times 63 = 252$ miljoen jaar. Dat is de tijd die ons hele Melkwegstelsel nodig heeft om één keer rond te draaien om haar centrale kern: een enorm zwart gat dat de materie van sterren en planeten opslokt en een sterke, kosmische energie uitstraalt.

¹ Gerald Benedict, Maya voorspellingen voor 2012, Librero 2011, bld. 33 e.v.

² Gerald Benedict, Maya voorspellingen voor 2012, Librero 2011, bld. 22

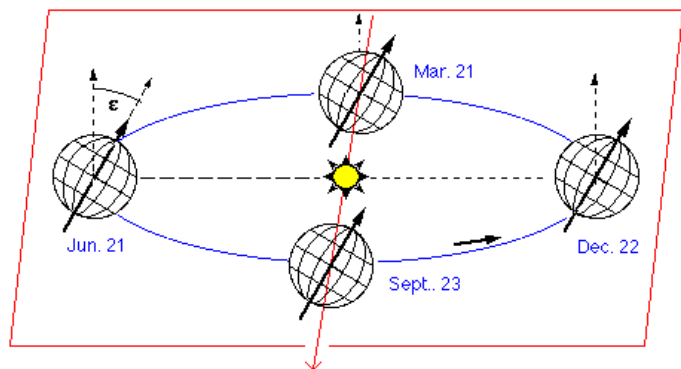
³ Gerald Benedict, Maya voorspellingen voor 2012, Librero 2011, bld. 217

De huidige astronomische wetenschap schat de duur van één omwenteling op 250 tot 300 miljoen jaar. De Maya's wisten het precieze aantal, maar richtten de aandacht vooral op de periode van één kwart daarvan. Daar hadden ze een hele goede reden voor.

Seizoenen

Wij kennen het onderverdelen van één cirkelgang in vier gelijke delen ook: één jaar heeft vier seizoenen, die elk drie maanden duren. We staan er meestal niet zo bij stil, maar er zijn duidelijke overgangsmomenten, die de wisseling van de seizoenen markeren. Zo wordt het begin van de winter gemarkeerd door de 'Winterzonnewende' of 'solstitium'. Tot aan 21 december worden de dagen steeds korter en de nachten langer. Als je dagelijks precies in de gaten zou houden op welk punt van de horizon de zon opkomt en ook waar hij ondergaat, zou je constateren dat dit punt verschuift tot 21 december. Op 22, 23 en 24 december komt de zon op precies hetzelfde punt aan de horizon op en gaat ook op exact hetzelfde punt aan de westelijke horizon weer onder. In oude geschriften en verhalen van natuervolken wordt daarover gezegd dat 'de zon drie dagen stilstaat'. Dat is letterlijk wat 'solstitium' betekent. Daarmee wilden ze dus niet zeggen dat de zon zich niet meer door de dag beweegt, maar dat ze zagen dat de dagen niet meer korter of langer worden. Dat was enorm spannend voor hen, want als de dagen niet weer zouden lengen, zou er ook geen lente komen, geen nieuwe groei en dus geen eten... Maar op 25 december komt de zon op aan een punt op de horizon, dat net iets meer naar het oosten ligt: de zon beweegt weer! Tijd voor groot feest, want het licht komt terug. Dat is de oorsprong van ons Kerstfeest.

In de verhalen rond de Maya's wordt ook vaak gerefereerd aan de schuine stand van de aardas ten opzichte van het vlak waarin de aarde om de zon draait. Je kan ook zeggen dat het vlak van de evenaar schuin staat, en dat klopt; de hoek is 23,5 graden. Dat is precies de reden dat we seizoenen kennen: in onze winter raakt het vlak waarin de aarde om de zon draait het zuidelijk halfrond. Dus daar komt dan het meeste zon en dus is het daar zomer. Een half jaar later is het precies andersom: dan staat de aarde aan de andere kant van de zon, maar de evenaar houdt dezelfde scheve stand. Dus komt de meeste zon op het noordelijk halfrond. Op de momenten daartussen, op 21 maart en 21 september is er ook een overgang van het ene seizoen naar het andere. Op 21 maart begint de lente, op 21 september de herfst. Deze momenten worden ook wel de 'equinoxen' genoemd. Dat betekent letterlijk 'gelijke nachten' en drukt zo uit dat op die momenten dag en nacht even lang duren. Dat komt omdat het vlak waarin de aarde om de zon draait dan precies het middelpunt van de (nog steeds scheefstaande) evenaar raakt. Dan is er dus een korte tijd dat het vlak van de evenaar en het vlak waarin de aarde om de zon draait met elkaar samenvallen: in één lijn die beide vlakken gemeenschappelijk hebben⁴.

Als je je voorstelt dat de as van de aarde precies haaks staat op het vlak waarin de aarde om de zon draait, valt de evenaar continu samen met dat vlak. Dan duren dag en nacht het hele jaar door even lang en hebben we dus ook geen seizoenen. Dit lijkt pure theorie, maar dat is het niet. Want de scheefstand van de aardas is niet continu hetzelfde; hij 'wobbelt'. Nu staat de as maximaal scheef, in 4468 voor Chr. stond de as recht, in 10.948 voor Christus maximaal scheef maar tegengesteld aan nu en in 17.428 voor Chr. weer haaks. Eén zo'n rondje van de aardas duurt in totaal 25.920 jaar, en ook dat wisten de Maya's: het is terug te vinden in hun kalenders.

⁴ Jan Wicherink, Grote Galactische Conjunctie, Piramidions, 2011, bld. 13.

Kosmische 'seizoenen'

Met het beeld van de onderverdeling van het jaar in vier seizoenen kunnen we gemakkelijker begrijpen waarom de Maya's hun allergrootste tijdseenheid benoemden als een kwart van één rondgang van de Melkweg. Ze vestigden zo de aandacht op het bestaan van wat we 'kosmische seizoenen' zouden kunnen noemen. Zo'n seizoen duurt 63 miljoen jaar en kent net als een aardse seizoen een moment van overgang waarin dat seizoen afloopt en een nieuw seizoen begint.

Bij de aarde zagen we al dat deze overgang gemarkeerd wordt doordat het vlak van de evenaar schuin staat op het vlak waarin de aarde om de zon draait. Dat is op kosmisch niveau hetzelfde. Het vlak waarin de aarde om de zon draait staat schuin op het vlak waarin de Melkweg om het centrale zwarte gat draait. Samen maken ze een hoek van 60 graden. Dat kan je op een heldere, onbewolkte nacht zien als er helemaal geen verlichting in je omgeving is. Je ziet dan de Melkweg als een schuine band aan de hemel. Dat is het vlak waarin de Melkweg om het centrale zwarte gat draait. Van ons uit gezien staat dat 60 graden scheef.

Ook op dit grote, kosmische niveau zijn er daardoor 'seizoenen' en een moment waarop die seizoenen wisselen: daarna straalt de energie vanuit het zwarte gat op een andere manier naar ons zonnestelsel, net zoals de aarde na zo'n wisseling meer of minder licht van de zon krijgt.

Tijdens de lente- en herfstequinox vallen de vlakken van de evenaar en dat waarin de aarde om de zon draait heel even in één lijn samen. Op kosmisch niveau is dat ook zo; we leven nu in een periode dat deze vlakken in één lijn samenvallen. Je zou het de 'kosmische equinox' kunnen noemen. De aardse equinox duurt één dag. De kosmische duurt, relatief gezien, zelfs korter. Maar omdat we hier spreken van een 'seizoen' dat 63 miljoen jaar duurt, is het vanuit ons bezien toch een hele tijd. Stel dat je één aardse dag omrekent naar kosmisch niveau, dan zou je dat met 63 miljoen moeten vermenigvuldigen: dat is meer dan 172 jaar! Maar in feite is de duur dus veel korter; de wisseling van seizoenen omvat 37 aardse jaren: van 1980 tot 2017⁵.

Darwin, schepping en de Hindoeïstische traditie

Valt er iets te zeggen over wat er in een dergelijk kosmisch 'seizoen' gebeurt en wat de wisseling van seizoenen betekent? Dat is het gemakkelijkst uit te leggen aan de hand van de Hindoeïstische godenleer. De goden Brahma, Vishnu en Shiva zijn verpersoonlijkingen van bepaalde krachten, die zich op kosmisch niveau afspelen en het verloop van elk kosmisch 'seizoen' bepalen. Dit is dus ook weer een cyclisch patroon: van schepping (Brahma), via groei en ontwikkeling (Vishnu) naar vernietiging (Shiva), weer gevolgd door schepping (Brahma), enzovoort⁶.

De periode van groei en ontwikkeling duurt verreweg het langst: het neemt het grootste deel van elke 63 miljoen jaar in beslag. De biologische ontwikkelingsleer van Darwin is ontstaan in het laatste deel van deze periode en wordt nog steeds door veel mensen omarmd. Wat daar echter aan ontbreekt, is wat er tijdens het begin en het einde van elk kosmisch 'seizoen' gebeurt: aan het begin is er een zeer kort moment van schepping (Brahma) en aan het einde een relatief korte periode van vernietiging (Shiva). Daarmee is de cirkel rond: je vernietigt om ruimte te maken voor iets nieuws. Dus volgt er opnieuw een moment van schepping. Voor de Maya's was dat zo'n uniek moment, dat ze dat markeerden als het einde van hun kalender. Dat laat direct zien dat het geen definitief einde is. Het markeert juist het einde van een 'seizoen', omdat dáár het nieuwe 'seizoen' begint: met het moment van schepping.

De krachten van vernietiging en schepping spelen de hoofdrol tijdens de periode waarin het kosmische seizoen wisselt. In de periode van 1980 tot nu zie je de vernietiging aan alle kanten en je ziet het steeds sterker worden. Het voelt als een totale uitzuivering van alles wat openlijk of in het geheim werkte aan machtsverschillen, uitbuiting, afscheiding,

⁵ Jan Wicherink, *Grote Galactische Conjunctie, Piramidions*, 2011, bld. 15

⁶ http://www.sanatansociety.org/hindu_gods_and_goddesses.htm

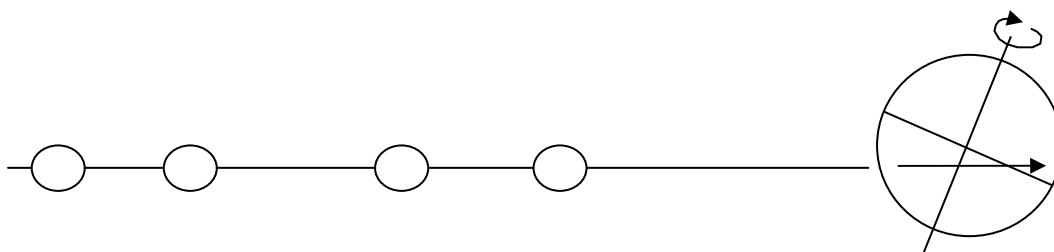
discriminatie, etc. De huidige mondiale economische crisis lijkt op een oude afgeleefde hond, die niet van ophouden wil weten. Vastberaden bijt hij zich steeds dieper vast in iets dat ondertussen onder zijn schrapgezette poten wegteert, terwijl hij weigert te zien wat er gebeurt. Op het persoonlijke vlak is het niet anders: relaties die niet langer zinvol zijn vallen uiteen, oude onverwerkte emoties komen nu boven - of je het leuk vindt of niet. Emoties er onder houden werkt niet meer; ze komen toch, soms in de vorm van agressie en geweld. Niets blijft uiteindelijk in het verborgene achter. Het is alsof we met z'n allen hard bezig zijn de hele oude meuk op de vuilnisbelt te gooien. Vernietigen om ruimte te maken voor iets nieuws? Het is geen keus, het gebeurt gewoon.

Piramides en het moment van 21 december 2012

Piramides zijn oeroud. Bij modern onderzoek valt op dat de bouwwijze van piramides overal ter wereld hetzelfde is, ook al is de uiterlijke verschijningsvorm in grootte en al dan niet met trappen, verschillend. Het grondvlak en ook omringende bouwwerken zijn overal op dezelfde manier opgetrokken: onregelmatig gevormde, grote stukken steen, die toch naadloos in elkaar grijpen. Van deze bouwmethode is gebleken dat die extreem ongevoelig is voor aardbevingen. De conclusie dat de op deze fundamenten gebouwde piramides niet door aardbevingen verwoest mochten worden, ligt voor de hand. Opmerkelijker is de ontdekking dat het overal ter wereld hetzelfde is. Al ons ongelooft en spijt, kan je er niet omheen dat de bouwers uit die oertijd allemaal deze techniek hebben moeten kennen. Misschien is het zelf één wereldwijd ras geweest die de piramiden heeft gebouwd. Nog curieuzer is de ontdekking dat als je een groot aantal piramidecomplexen met elkaar verbindt, ze allemaal op één cirkel om de aarde blijken te liggen (o.m.: Paaseiland, Zuid Amerikaanse piramiden, Gizeh, Chinese piramiden en de Japanse piramiden onder zee). Die cirkel ligt 23,5 graden scheef ten opzichte van de evenaar en dus precies gelijk met het vlak waarin de aarde nu om de zon draait. En dat op het moment dat dit vlak gelijk ligt aan het vlak waarin de Melkweg om het centrale zwarte gat draait!⁷

Het Fernbank Science Centre Planetarium heeft ontdekt dat op 21 december 2012 Mercurius, Venus, Mars, Jupiter, Saturnus, de Zon en de Maan samen met de Aarde op één lijn staan, die dan samenvalt met het vlak van de Melkweg⁸.

Als kind heb je vast wel eens op een mooie zonnige dag met een loep en een veter gespeeld. De lens bundelt de stralen van de zon in één punt en zo kan je de veter aan het branden krijgen. Iets dergelijks gebeurt er op 21 december met de energiestroom uit het zwarte gat in het centrum van de Melkweg. Elke planeet buigt de energiestroom door haar zwaartekracht een beetje en bundelt zo de energie. Veel planeten op één rij werken als meerdere lenzen achter elkaar: de energie wordt steeds verder gebundeld tot het zo scherp is als een laserstraal. Terwijl deze energiestraal op de aarde gericht is, draait de aarde om haar as, zoals ze dat elke dag doet. Daardoor beschrijft de laserstraal die dag een cirkel op het oppervlak van de aarde. En precies op deze cirkel staan de piramidecomplexen...

⁷ Bron: film Revelation of the Piramids, <http://www.youtube.com/watch?v=ooy2LTJoMVM>

⁸ Fernbank Science Centre Planetarium, in Maya voorspellingen, George Benedict, Libero, 2011, bld. 71.

Het moment van schepping

Het is opmerkelijk dat de paleontologie zich tegenwoordig afvraagt hoe het mogelijk is dat in sedimentlagen ineens fossielen verschijnen, die er daarvoor helemaal niet waren. Die lagen worden gedateerd op ongeveer 600 miljoen jaar, dus ruwweg 2 hele rondjes van de Melkweg geleden. Nog opmerkelijker is dat in een overzicht van Raup en Sepkoski duidelijke pieken van het aantal nieuwe levensvormen te zien zijn: met een interval van zo'n 62 miljoen jaar...⁹

De uitslagen van wetenschappelijke experimenten zijn soms zó ongelofelijk, dat ze stelselmatig over het hoofd gezien en zelfs ontkend worden. In de negentiende eeuw ontdekte en bewees Pasteur dat leven spontaan en willekeurig ontstaat en hij kreeg er zelfs van de Franse Academy van Wetenschap een prijs voor, maar we kennen hem alleen van het vernietigen van leven (pasteuriseren = verhitten om bacteriën te doden). Wilhelm Reich werd vanwege dezelfde ontdekking weggehoond, maar professor Ignacia Pacheco herhaalde zijn proeven met succes in 2000: hij verhitte zand tot 1400°C, vermengde het met gedestilleerd water en steriliseerde het mengsel daarna twee keer. Net als Reich ontdekte hij DNA structuren en later nieuwe onbekende levensvormen in het mengsel van zand en water in de hermetisch afgesloten reageerbuis. Een vergelijkbaar resultaat kreeg Andrew Crosse al in 1837 toen hij, in een poging om kunstmatige kristallen te maken, een zwakke elektrische stroom door zand stuurde: ook toen ontstond er nieuw leven, dat binnen een maand tot insecten uitgroeide¹⁰. Dat laat zien dat het puur energie is dat het proces in werking zet, welke vorm (hitte, elektriciteit, etc.) we er ook voor gebruiken.

Deze laboratoriumresultaten zijn in feite piepkleine uitvoeringen van wat er op 21 december met de hele aarde gebeurt. De gebundelde kosmische energiestraal wordt door de vorm van een piramide nog eens extra versterkt. Het effect zou je kunnen vergelijken met een energetische prik van een acupunctuurnaald, tot diep in het lichaam van de aarde. Of, en misschien beter, als het moment van bevruchting: als de zaadcel en de eicel samensmelten. De allereerste fase van nieuw leven. Dat is inderdaad het moment van schepping.

Wat is het effect?

Het scheppingsmoment van 21 december 2012 zal waarschijnlijk niet ineens tot een direct zichtbare verandering leiden. Als we uitgaan van het beeld van het ontstaan van nieuw leven zoals dat bij de bevruchting plaatsvindt, volgt daarop een periode van groei, geboren worden, verder groeien en volwassen worden. Het lijkt volkomen onmogelijk om te voorspellen wat er zich zo zal ontwikkelen, maar aan de andere kant is het ook weer niet zo dat alles wacht tot het letterlijk en figuurlijk inspirerende moment van 21 december. Wie goed om zich heen kijkt, ziet niet alleen afbraak, vernietiging en opruimen, maar ook al veel nieuwe ontwikkelingen. Terwijl onderscheiden, afscheiding, overheersing, manipulatie, macht en dergelijke steeds verder het veld ruimen, ontstaan er nieuwe initiatieven die gebaseerd zijn op een oeroude vorm van bewustzijn, die nu dan ook als 'helemaal nieuw' ervaren wordt¹¹. Het kenmerk daarvan is dat je niet alleen weet waar je zelf goed in bent, maar dat ook van de ander weet - èn dat je beiden weet dat je daarmee samen tot iets totaal nieuws kan komen. Die vorm van creativiteit, die tenslotte pure schepping in de praktijk is, kan je nu al overal waarnemen. Misschien klein en vaak nog voorzichtig, maar het is er al.

Trendvoorspeller Lidewij Edelkoort, de winnaar van de Prins Bernhard Cultuurprijs 2012, zegt daarover: "We staan voor een volgende fase, waarin we meer los moeten laten. Waarin vertrouwen opnieuw onder de loep moet worden genomen. Nieuwe collectieven krijgen vorm, nieuwe infrastructures, locale productieprocessen. Een samenleving nieuwe

⁹ Rohde, Robert A & Muller, Richard A., Cycles in fossil diversity, Nature, 10 maart, 2005

¹⁰ David Wilcock, Source Field Investigations, Dutton, 2011. bld. 187-194

¹¹ Krijn Koetsveld, Volgroeid Bewustzijn, Tattwa, 2012

stijl. Nu al wordt de noodzaak van, en zin in samenwerking breed gevoeld. Ik ben erg optimistisch. Het individuele tijdperk ligt langzamerhand achter ons, maar we zullen opnieuw moeten ontdekken dat we elkaar kunnen vertrouwen, dat iedereen zijn eigen talenten heeft. Dat vraagt een soepele geest. We staan op de springplank, nog huiverig voor het diepe, maar er is geen reden om bang te zijn. Vijftien, twintig jaar misschien, dan is het helemaal gewoon geworden." ¹²

Zo gaan de periode van vernietiging en schepping nu al samen op en in elkaar over. Dat betekent ook dat op 21 december de periode van vernietiging niet ineens afgerond zal zijn. Net als bij het einde van de nacht de dag zich voorzichtig aankondigt, is er een periode van overgang, die we 'schemer' noemen. Maar op een bepaald moment weet je dat de nacht echt voorbij is. Dat zal nog wel even duren; als je de overgangperiode letterlijk neemt nog tot 2017. Dat is veel korter dan Lidewij Edelkoort verwacht. Maar het wordt intussen sowieso steeds 'lichter'...

Daarnaast is er, op wat we het 'kantelpunt van 21 december 2012' kunnen noemen, die enorm krachtige impuls van scheppingsenergie. Volgens de Maya traditie gaan we daarmee het 'gouden seizoen' in: een periode van enorm positieve ontwikkelingen, vooral gedragen door het besef dat je er *samen* aan werkt. Dat, samen met de verandering in bewustzijn, die uiteindelijk het idee dat alles met alles in éénheid verbonden is tot een werkelijke ervaring zal maken, is dat een zeer hoopvol beeld. Zeker als je bedenkt dat we er weer zo'n 63 miljoen jaar de tijd voor krijgen...

Hoe kan je het beste omgaan met de energie-impuls op 21 december?

In de afgelopen decennia zijn er veel methoden ontstaan die verschillende manieren vermelden hoe je kosmische en aarde-energieën kan gebruiken en toepassen. Ze hebben grotendeels gemeen dat je bepaalde 'handvaten' kan gebruiken om de energie op te wekken, te sturen en toe te passen. Als je echter de opeenvolgende manieren bekijkt, valt op dat dit oproepen en sturen door de jaren heen steeds minder wordt. Meer en meer komt de intentie van 'laten gebeuren' er voor in de plaats. Als je die lijn doortrekt blijft er uiteindelijk alleen over dat je de energie onvoorwaardelijk toestaat; dat je alleen maar volgt en open waarneemt wat er gebeurt.

Dat is precies wat de energieën voor 21 december aangeven. Het gaat zelfs zover dat je nu al kan merken dat de energiestroom minder wordt als je het probeert te sturen. Die manier van omgaan met de energieën is zinvol geweest om er aan te wennen, maar de volgende fase, die op 21 december definitief ingaat, laat alleen toe dat we de energie volkomen vrij baan geven. Onvoorwaardelijk, ontvankelijk en volgend.

Als je nog weer even het beeld van een kosmische bevruchting van de aarde oproept die op 21 december plaatsvindt, kan je ook spreken van een versmelting van aarde en kosmos in een gemeenschappelijk orgasme. De fransen noemen een orgasme ook wel 'de kleine dood': het moment waarop je volkomen, onvoorwaardelijk en in liefde alles loslaat. Die intentie van alles onvoorwaardelijk en in liefde loslaten, in totaal vertrouwen in wat de energieën die dag doen, is de beste manier waarop je met de energie-impuls van 21 december kan omgaan. Die duurt de hele dag, maar is om 12.11 uur, Nederlandse wintertijd, het sterkst. Je zal merken dat je er dan heel gemakkelijk één mee wordt - moeiteloos zelfs. Daarna draag je de energie en haar codes continu met je mee. Zo kom je in totale harmonie met de aarde.

© Krijn Koetsveld,
November 2012.

*Dit artikel wordt aangekondigd in de wintereditie 2012
van de Cobos Nieuwsbrief en op de Cobos website: www.cobos.nl.
De rechtstreekse link naar de pdf van dit artikel vind je op de [nieuwpagina](#).*

¹² TC Tubantia, 24-11-2012